

Sygn. akt: I C 492/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko A. K. i małoletniemu M. M. (2)

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 5.114,96 zł (pięć tysięcy sto czternaście złotych 96/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11.12.2017 r. do dnia zapłaty,
2. Oddała powództwo w stosunku do M. M. (3).
3. Nie obciąża pozwanych kosztami procesu.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 492/18

UZASADNIENIE

Powód M. M. (1) wniósł do tut. Sądu pozew przeciwko A. K. i małoletniemu M. M. (2) o zapłatę kwoty 5.114,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty. Powód twierdził, iż pozwana A. K. bez uzasadnienia i faktycznej podstawy, celem ukarania powoda i wyłudzenia od niego nienależnych jej kwot pieniędzy, skierowała wniosek o egzekucję świadczeń alimentacyjnych zasądzonych na rzecz małoletniego M. M. (3) w wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 14/13. Powód podał, iż faktycznie wszystkie zasądzone świadczenia zostały spełnione, zaś na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego z wniosku małoletniego M. M. (3) działającego przez przedstawicielkę ustawową A. K. poniósł on szkodę majątkową w kwocie dochodzonej pozwem.

(pозew – k. 2-3, pismo procesowe z 23.05.2018 r. – k. 97-98)

Pozwani A. K. i małoletni M. M. (3) wnieśli o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podnosiła, iż wyegzekwowanie od powoda na

rzecz pozwanego M. M. (3) świadczeń alimentacyjnych w drodze egzekucji sądowej odpowiadało zasadom współżycia społecznego. Twierdziła, iż powód, jako ojciec dziecka, winien był w wyższym stopniu partycipować w kosztach jego utrzymania, co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 14 listopada 2017 r. w przedmiocie podwyższenia alimentów.

Pozwana wskazywała także na swoją trudną sytuację majątkową z uwagi na obowiązek zwrotu nienależnie pobranego zasiłku oraz spłatę udziału powoda w prawie własności lokalu mieszkalnego.

(odpowiedź na pozew – k. 68-72, protokół z rozprawy z dnia 13.06.2018 r. – k. 112)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód M. M. (1) i pozwana A. K. tworzyli nieformalny związek, z którego w dniu (...) urodził się syn stron pozwany M. M. (3). Strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe i zamieszkiwały w Z., gdzie zakupiły wspólnie mieszkanie. Pozwana zajmowała się dzieckiem i domem, zaś powód pracował zawodowo.

W czasie kiedy strony tworzyły związek pozwana złożyła w Sądzie Rejonowym w Zambrowie pozew przeciwko M. M. (1) o alimenty na rzecz małoletniego M. M. (3). Pozwany uznał powództwo, wobec czego wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie w sprawie o sygn. akt III RC 14/13 zasądził od pozwanego na rzecz małoletniego alimenty w kwocie po 400 zł miesięcznie poczynając od 1 marca 2013 r. płatne z góry w terminie do 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności każdej raty do rąk A. K. jako ustawowej przedstawicielki małoletniego.

(**dowód** : przesłuchanie pozwanej – k. 111, z akt sprawy III RC 48/17: wyrok z 30.06.2017 r. z uzasadnieniem – k. 90, 93-95, wyrok z 14.11.2017 r. z uzasadnieniem – k. 120, 124)

W grudniu 2016 r. w związku z nieporozumieniami pomiędzy stronami powód wyprowadził się ze wspólnego mieszkania. Od tego momentu strony nie prowadzą wspólnego gospodarstwa.

(**dowód** : przesłuchanie pozwanej - k. 111)

W dniu 20 grudnia 2016 r. pozwana działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniego M. M. (3) złożyła do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zambrowie M. M. (4) wniosek egzekucyjny domagając się wyegzekwowania od powoda alimentów zaległych za czas od 1 marca 2013 r. do 10 listopada 2016 r. i alimentów bieżących od grudnia 2016 r. W toku egzekucji zarejestrowanej pod sygnaturą Kmp 42/16 komornik zajął wynagrodzenie za pracę powoda, wierzytelności Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. z tytułu nadpłaty podatku oraz rachunek bankowy.

Do czasu umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela na mocy postanowienia z dnia 08 sierpnia 2017 r. komornik wyegzekwował łącznie kwotę 5.114,96 zł, z czego kwotę 4.600 zł przekazano wierzycielowi, zaś pozostałą część stanowiły koszty postępowania egzekucyjnego.

(**dowód** : z akt Kmp 42/16: wniosek egzekucyjny – k. 1, zawiadomienia o zajęciu – k. 17, 39, 46, postanowienie z 08.08.2017 r. – k. 56, karta rozliczeniowa)

W dniu 19 kwietnia 2017 r. powód wniósł pozew o pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 22 marca 2013 r. w przedmiocie zasądzenia alimentów na rzecz małoletniego M. M. (3). Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017 r. Sądu Rejonowego w Zambrowie wydanym w sprawie III RC 48/17, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 15 listopada 2017 r., pozbawiono tytuł wykonawczy wykonalności w zakresie alimentów za okres od 1 marca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Sądu obu instancji uznały, iż w okresie tym powód spełniał świadczenie alimentacyjne na rzecz małoletniego syna w głównej mierze poprzez osobiste starania o zapewnienie mu środków utrzymania i wychowania, opłacanie i utrzymanie mieszkania, a także zapewnienie potrzeb życia codziennego, a w okresie od stycznia 2017 r. poprzez zapłatę zasądzonych alimentów.

(**dowód** : z akt sprawy III RC 48/17: pozew – k. 2-5, odpowiedź na pozew – k. 15-18, wyrok z 30.06.2017 r. z uzasadnieniem – k. 90, 93-95, wyrok z 14.11.2017 r. z uzasadnieniem – k. 120, 124)

Po wyprowadzce powoda pozwana podjęła pracę zawodową, obecnie jest na urlopie macierzyńskim. Małoletni M. M. (3) pozostaje pod jej bezpośrednią opieką.

(okoliczność bezsporna)

W sprawie o sygn. akt III RC 81/17 Sąd Rejonowy w Zambrowie podwyższył alimenty orzeczone na rzecz małoletniego M. M. (3) z kwoty po 400 zł miesięcznie na kwotę po 500 zł miesięcznie poczynając od dnia 1 listopada 2017 r. uznając, iż potrzeby małoletniego uległy zwiększeniu, możliwości zarobkowe matki małoletniego uległy zmniejszeniu, zaś możliwości zarobkowe ojca małoletniego zwiększyły się.

(**dowód** : z akt sprawy III RC 81/17: pozew – k. 2-6, wyrok z 14.11.2017 r. z uzasadnieniem – k. 52, 58-60, wyrok z 15.03.2018 r. – k. 102)

W piśmie z dnia 01.12.2017 r. pozwana została wzywana przez powoda do zapłaty kwoty 5.114,96 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie 3 dni od otrzymania niniejszego wezwania.

(**dowód** : pismo z 01.12.2017 r. – k. 13-15)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach postępowań sądowych toczących się pomiędzy stronami w zakresie podwyższenia alimentów i pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego oraz akt postępowania egzekucyjnego toczącego się przeciwko powodowi w sprawie Kmp 42/16. Okoliczności faktyczne wynikające z przedmiotowych postępowań nie były sporne pomiędzy stronami.

Podstawę prawną zgłoszonego przeciwko pozwanej roszczenia stanowił przepis art. 415 k.c. W ostatnim złożonym w sprawie piśmie procesowym z dnia 23 maja 2018 r. powód sprecyzował żądanie podając, iż podstawą powództwa skierowanego w stosunku do pozwanej A. K. jest fakt nieuzasadnionego i pozbawionego podstawy faktycznej skierowania wniosku egzekucyjnego w sytuacji, gdy świadczenie zostało przez powoda spełnione, czego pozwana miała świadomość. Podane przez stronę powodową okoliczności faktyczne świadczą, iż podstawy prawnej żądania zapłaty spornej kwoty upatruje ona w wyrządzeniu szkody w majątku powoda na skutek bezprawnego zachowania pozwanej. W tym kontekście należy podkreślić, iż przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy – czyli czyn niedozwolony oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy owym zdarzeniem a szkodą. Warunkiem odpowiedzialności na podstawie tego przepisu jest wykazanie winy sprawcy szkody, przy czym przyjmuje się, że postawienie zarzutu winy usprawiedliwione jest w razie spełnienia się trzech przesłanek – bezprawności zachowania, umyślności lub nieumyślności oraz poczynałości sprawcy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CZP 68/09, nr LEX 172289). W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż wszystkie w/w przesłanki zostały kumulatywnie spełnione, a powództwo wniesione przeciwko pozwanej A. K. jest zasadne.

Doznanie przez powoda szkody majątkowej nie mogło budzić wątpliwości. W toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Kmp 42/16 wyegzekwowano łącznie kwotę 5.114,96 zł, co wynika z karty rozliczeniowej egzekucji, i tym samym wyrządzono uszczerbek w majątku powoda. Na tak pojętą szkodę składała się kwota przekazana wierzycielowi, a także obciążające powoda koszty postępowania egzekucyjnego.

Zasadniczą kwestią było ustalenie czy złożenie przez pozwaną wniosku egzekucyjnego stanowiło czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. Nie mogło budzić wątpliwości, że postępowanie egzekucyjne toczyło się w oparciu o tytuł wykonawczy stwierdzający na dzień wszczęcia postępowania wymagalny obowiązek zapłaty świadczeń alimentacyjnych, a zatem było zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Wierzyciel korzystając z przyznanej

przepisami prawa możliwości wszczęcia egzekucji świadczenia zasądzonego na podstawie prawomocnego orzeczenia działał bowiem w granicach prawa.

Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy złożenie wniosku egzekucyjnego i jego popieranie przez pozwaną nie odpowiadało natomiast zasadom współżycia społecznego i dobrym obyczajom, co czyni je zachowaniem bezprawnym, oraz było zawinione. Wniosek egzekucyjny został złożony w dniu 20 grudnia 2016 r., pokrywał się z datą rozstania stron i obejmował alimenty zaległe od dnia 1 marca 2013 r. oraz alimenty bieżące. N. w sprawie było, iż do grudnia 2016 r. strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe i wspólnie przyczyniały się do zabezpieczenia potrzeb rodziny – pozwana poprzez osobiste starania w zakresie utrzymania gospodarstwa domowego i wychowania syna, zaś powód podejmując się pracy zarobkowej. Uznać zatem należało iż ciężący na powodzie obowiązek alimentacyjny do grudnia 2016 r. został spełniony, a zobowiązanie za ten okres wygasło, co zostało stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Zambrowie w przedmiocie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Istotne było, iż do grudnia 2016 r. potrzeby małoletniego były zabezpieczone, co czym pozwana miała świadomość w momencie wszczęcia egzekucji. Wniosek egzekucyjny został natomiast złożony w momencie powstania konfliktu pomiędzy stronami oraz pogorszenia się sytuacji majątkowej pozwanej na skutek rozstania stron i o ile uzasadniony byłby w zakresie alimentów bieżących (jeżeli powód ich nie uiszczał) to nie można uznać go za czyniący zadość zasadom współżycia społecznego w zakresie alimentów zaległych.

W świetle tych okoliczności motywacja pozwanej nie może budzić wątpliwości, a złożenie przez nią wniosku egzekucyjnego obejmującego również alimenty zaległe uznać należy za sprzeczne z powszechnie przyjętymi i obowiązującymi normami postępowania.

Stwierdzić także należało, iż istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy bezprawnym zachowaniem pozwanej polegającym na złożeniu wniosku egzekucyjnego w imieniu małoletniego M. M. (3) w sprawie Kmp 42/16, a doznaniem przez powoda szkody majątkowej w kwocie 5.114,96 zł.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostają twierdzenia pozwanej o zwiększeniu się potrzeb małoletniego M. M. (3) w okresie od grudnia 2016 r., bowiem wyegzekwowana w postępowaniu egzekucyjnym kwota 5.114,96 zł obejmowała wyłącznie alimenty zaległe, zaś na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 14 listopada 2017 r. (III RC 81/17) świadczenie zostało zwiększone od dnia 1 listopada 2017 r.

W tych okolicznościach Sąd uznał powództwo za udowodnione co do zasady i co do wysokości i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2017 r. – tj. od dnia następującego po terminie płatności wyznaczonym przez powoda w wezwaniu do zapłaty z dnia 1 grudnia 2017 r. – do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę.

Wobec uwzględnienia powództwa w stosunku do pozwanej A. K. oddaleniu podlegało powództwo wobec pozwanego M. M. (3), w stosunku do którego powód nie wskazał, ani nie uzasadnił podstawy faktycznej żądania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i postanowił nie obciążać pozwanych kosztami procesu z uwagi na ich sytuację materialną i osobistą oraz łączący strony stosunek prawnorodzinny.

SSR Alina Kowalewska